

13.07.2013 г. / 01:24:22

Вяра

26.07 по еретическия, †13 юли по църковния календар - Събор на св. архангел Гавриил. Св. преподобни Стефан Саваит. Св. Серапион. Св. мъченик Маркиан. Св. Иулиан

Събор на свети Архангел Гавриил (1)

Свети Архангел Гавриил.
Фрагмент от стара гръцка
икона

Ние възхваляваме в песнопения, празнувайки за втори път събора на благовестителя на нашето спасение, великия Божий служител и вестител на радостта пред Пречистата Дева Мария - Архангел Гавриил. На 08.04 по светския грегориански календар/26 март по православния, на другия ден след Благовещение на Пресвета Богородица, се празнува първият

събор, а на 26.07 по светския грегориански календар/13 юли по православния, светата църква отново празнува събора на светия Архангел и пак си припомняме и прославяме станалите по Божия воля негови дивни явления. Той бил, който учил на книга Моисей в пустинята, след бягството му от фараона, говорил му за сътворението на света, за създаването на първия човек - Адам, за неговия живот и за живота на следващите патриарси, за времената след тях - за потопа и разделението на езиците. Обяснил му разположението на небесните светила и стихии, научил го на аритметика, геометрия и на всяка премъдрост. Той разяснявал на пророк Даниил виденията за царе и царства, които щели да се издигнат и били представени като различни животни: известил му кога ще стане освобождението на Божия народ от вавилонски плен. Говорил му и за първото пришествие в света на Христа чрез въплъщението от Пресветата Дева. Той се явил на светата праведна Ана, когато скърбяла в градината заради безплодието си и се молила със сълзи, и казал:

- Ана, Ана, молитвата ти е чута, въздишките ти минаха през облаците и сълзите ти стигнаха до Бога: ти ще заченеш и ще родиш Благословената, чрез Която ще получат благословение всички земни племена. Тя ще донесе спасение на света и Нейното име ще бъде Мария.

Свети Гавриил се явил и на праведния Иоаким, оттеглил се за пост в пустинята, и му възвестил същото, което бил казал на света Ана - че ще имат дъщеря, отвека избраната Майка на Месията, Който ще дойде за спасението на човешкия род. Великият Архангел бил поставен от Бога за пазител на родената от бездетните Божия отроковица Мария, а след въвеждането ѝ в храма всеки ден ѝ носел храна. Той се явил на светия свещенослужител Захарий, когато бил застанал отдысно на кадилния олтар и му възвестил, че престарялата му жена Елисавета ще се освободи от безплодието и ще роди

свети Йоан, Предтечата Господен, а когато той се усъмнил, го оставил ням до деня, в който се изпълнили казаните от него думи.

*Свето Благовещение на Пресвета Богородица.
Фрагмент от стара ромейска мозайка*

Същият Божий вестител бил изпратен в Назарет, за да се яви на Пресветата Дева, обрuchена за праведния Иосиф и да възвести зачатие на Божия Син чрез слизането и действието на Светия Дух. Той се явил насън и на Иосиф и му обяснил, че девицата е непорочна, защото Заченатото в нея е от Светия Дух. Когато Господ се родил във Витлеем, отново този Ангел Господен се явил на пастирите, които пазели през нощта стадото си и им казал: ето, благовестя ви голяма радост, която ще бъде за всички човеци; защото днес ви се роди в града Давидов Спасител, Който е Христос Господ.

И заедно с многобройното небесно войнство издигнал глас: “слава във висините Богу, и на земята мир, между човеците благоволение!”

Предполага се, че същият Ангел се явил на Спасителя Христос в градината, докато се молел, преди да поеме пътя на

страданията, защото името Гавриил значи Божия сила. Светият Архангел се явил, за да Го укрепи, тъй като освен другото имал и това служение - подкрепа в подвизите, а Нашият Господ тогава вършел усърдно подвига на молитвата. Същият Ангел се явил на жените мироносици, седнал на отваления от гроба камък и ги известил за Господнето възкресение: така освен благовестител на зачатieto и рождеството Му, той станал благовестител и на Неговото възкресение. Пак той се явил на Пресветата Дева Богородица, докато се молела горещо на Елеонската планина. Съобщил, че наближава часът на честното ѝ успение и преселение на небето и дал сияйна клонка от райската градина. Като припомня многократните му явявания в Стария и Новия Завет и неотстъпното му ходатайство пред Бога за християнския род, светата Църква празнува неговия събор, за да прибягват Божиите люде с усърдие и ревност към помощта и застъпничеството на този ходатай и благодетел на човешкия род и по неговите молитви да получават прошка на греховете от Господа и Спасителя Христа.

Тропарь, глас 4:

Небесных воинств архистратиже, молим тя присно мы недостойнии, да твоими молитвами оградиши нас кровом крилу невестственных твоея славы, сохраняя нас припадающих прилежно, и вопиющих: от бед избави нас, яко чиноначальник вышних сил.

(Началниче на небесните войнства, ние, недостойните, винаги те молим да ни оградиш с молитвите си под покроба на твоята невестествена слава, като запазваш нас, които коленопреклонно молим и зовем: избави ни от бед, защото си чиноначалник на вишните сили.)

Кондак, глас 2:

На небесех зря Божию славу, и на земли с высоты подая благодать, начальниче ангелов мудре Гаврииле, Божия славы служителю, и мира божественный поборниче, спасай, соблюдай вопиющыя ти: сам буди помощник, и никтоже на ны.

(На небесата гледаш Божията слава, а на земята подаваш свише благодат, началниче на ангелите, мъдри Гаврииле, служителю на Божията слава и на света; Божествени поборниче, спаси и съхрани тези, които ти зоват: сам ти ни бъди помощник и никой не ще ни победи.)

Ин кондак, глас 2:

Архистратиже Божий, служителю божественных славы, ангелов начальниче и человеков наставниче, полезное нам проси, и велию милость, яко безплотных архистратиг.

(Архистратиже Божий, служителю на Божественната слава, началниче на ангелите и наставниче на човеците, като архистратиг на безплътните, изпроси полезното за нас и велика милост.)

(1) Настоящия празник се е появил не по-късно от IX в.

В памет на свети Серапион († ок. 205 г.)

Свети
Серапион

Свети Серапион живял по времето на император Север и бил благочестив и добродетелен мъж. Заловен от княз Акила, бил разпитван за вярата си. Изповядал, че е християнин и смело прославял истинския Бог. Бил подложен на мъчения и после изгорен.

**В памет на преподобния Стефан
Саваит († 794 г.)**

*Свети Архангел Михаил
и свети преподобни
Стефан Савваит. Стара
годишна минейна икона.
Русия*

Преподобният Стефан се родил през 725 г. На десетгодишна възраст постъпил в лаврата на свети Сава и до смъртта си през 794 г. живял в обителта или в близката пустиня, поради което носи името Савваит. С името му са свързани много знамения и чудеса - той предсказал и кончината си. Освен него има и друг Стефан Савваит, чиято памет се празнува на 28 октомври (10.11 по еретическия к-р).

Тропарь преподобного Стефана Савваита

глас 5

Воздержанием житие украси и страсти умертвив,/ посрамил еси вражия прилоги, отче Стефане,/ и преложися к Богу, чудотворец показася,/ в вечней славе со Ангелы ликуя,/ с ними же моли помиловати души наша.

**Страдания на светия мъченик
Маркиан († 258 г.)**

Свети мъченик
Маркиан

Свети мъченик Маркиан бил младеж, когато бил заловен в град Икония и подложен на мъчения. Отвели го в Кападокия при Перений, управител на града. Свети Маркиан го изобличил мъжествено заради езическото му безчестие и изповядал Христа като Бог и Владика. Заради това стъргали с остриета костите и главата му. Раздразнен от изобличителните думи на страдалеца, мъчителят не се задоволил само с това, а заповядал да го сложат върху нагорещен тиган и после да му отрежат езика. След като всичко било изпълнено, а светият мъченик оставал непоклатим във вярата и продължавал да изповядва Христа, управникът го осъдил да бъде посечен с меч. Войниците взели свети Маркиан и както се молел и благодарял на Бог, му отсекли главата.

Житие на свети Иулиан (I в.)

Свети Иулиан (смятан от някои за Симон прокажени, споменаван в Евангелието, и получил след кръщението името Иулиан) бил поставен за епископ от върховния апостол Петър, който го изпратил в Галия за проповед на Божието слово. Той пристигнал в Кеномания и станал първоапостол за жителите му, както свети Дионисий Ареопагит за парижаните, тъй като по едно и също време те полагали основите на светата вяра и устройвали Христовата църква, трудейки се с апостолска проповед и с грижа за спасението на човешките души. Новото учение, проповядвано от свети Иулиан, първоначално било за едни съблазън, други му се надсмивали и издевателствали. Но когато видели чудесата, които вършело всесилното Христово име, започнали постепенно да вярват. Чрез ръцете на проповедника в името на истинския Бог ставали много чудеса: бесове били изгонвани, прокажени се очиствали, отваряли се очите на слепи и се изцелявали всякакви болести. Своята проповед за Бога свети Иулиан подкрепял с дивни дела, като призовавал името Христово и осенявал болните с кръстния знак. Така лекувал телата, а заедно с тях изцелявал и душите им, проповядвайки за Иисуса Христа, и ги просвещавал със светото кръщение. Отначало светецът живеел в околностите на града в една малка къщичка, където започнали да идват мнозина: новообърнатите за наставление, невярващите за изцеление от болести, като те получавали двойно изцеление и ставали вярващи. Мястото, където живеел светецът, било безводно, тъй че дошлите и тия, които оставали при него, изпитвали голяма нужда от вода, която носели отдалеч. Ето защо веднъж Божият човек отишъл с мъжете, които се намирали тогава при него в близката горичка. Забил жезъла си в земята и пред всички се помолил на Бога:

- Господи, Боже наш, Ти някога изведе вода от скалата за страдащия от жажда Твой народ в пустинята, благоволи и към нас, Твоите раби, отвори ни съкровищницата на Твоето

благоутробие и заповядай в тази суха земя да се яви изворна вода, за да познаят всички тук, че Ти си истинният Бог, Който в края на вековете изпрати на земята Твоя Син, за да въведе вярващите в Теб в истинската обетована земя.

Когато светецът завършил молитвата си и вярващите произнесли “амин” там, където бил забит жезълът, се явил извор, който показал всемогъществото на Божията сила и голямата вяра и дръзновение към Бога на светия угодник. Вярващите се укрепиха, а невярващите паднали пред нозете на Божия човек и го молеха да ги кръсти. Светият угодник ги кръстил с вода от извора. Тъй ден след ден растяла и се умножавала Христовата църква. Свети епископ Иулиан се прославил с чудесата си и князът на града, Дефенсър, пожелал да го види, изпратил да го поканят с почести. Светецът се запътил към княза. Когато наближил дома му, забелязал до вратата един сляп просяк. Изпълнен с жалост към него, той призовал името на Иисуса Христа и като осенил очите му с кръстния знак, му върнал зрението. Голяма била радостта на прогледалия и удивлението на присъстващите на чудото, за което веднага било съобщено на княза. Той побързал да посрещне светеца и да види прогледалия. Щом ги видял, се поклонил на Божия проповедник, въвел го в дома си, паднал пред нозете му и започнал смирено да го моли да го научи как да придобие вечен живот. Светителят наставил него и домашните му с апостолската си проповед в познанието за истинния Бог, наложил им пост и ги подготвил за кръщение. След няколко дни князът с целия си род се покръстил и дал дома си в центъра на града, за да бъде устроена там църква, като отпуснал необходимите средства. По примера му мнозина видни граждани приели светата вяра и се кръстили, като също дали на Божия светител значителни пожертвования. Той устроил благолепна църква, украсил я щедро и там започнали да се събират всички, които учел на вярата, просвещавал със

свето кръщение и утвърждавал с чудеса, защото свети Иулиан получил от Бога такава сила за чудотворство, че възкресявал и мъртви.

В града живеел един знатен човек на име Анастасий, който още не бил приел светата вяра и бил привърженик на идолопоклонството. Той имал любим син, който заболял тежко и умрял. Бащата, изпълнен с голяма мъка и скръб по изгубения син, отишъл при светителя и ридаейки, му казал:

- Иулиане, служителю Божий, проповядващ за Христа като за истинен Бог, заклинам те в Христа Бога, Когото ти изповядваш, върни ми сина!

Светецът казал:

- Анастасий, ако повярваш в Проповядвания от мен, ще получиш сина си жив и самият ти ще придобиеш вечен живот.

Анастасий се заклел с думите:

- Ако получа сина си жив, ще повярвам в Христа, истинния Бог, и ще се откажа от идолите.

Тогава светителят, съпроводен от клира, отишъл в дома на Анастасий, където лежало мъртвото тяло на детето. Като видял плачещите и ридаещите, им заповядал да замълчат. Всички вперили поглед в него, чудейки се какво смята да прави с мъртвото тяло. Чудотворецът се приближил до одъра, хванал ръката на мъртвия, вдигнал очи към небето и се помолил със сълзи:

- Господи Иисусе Христе, Който възкреси сина на наинската вдовица, носен за погребение, и вдигна със силата на Своето слово четиридневния, вече разлагащ се Лазар, дай и този отрок да възкръсне от мъртвите, защото, когато възкръсне тялом, мнозина ще възкръснат духом, повярвали в Теб. Нека да

познаят, че Ти си Христос, Синът на Живия Бог, извършил спасението на света по волята на Отца, на Когото чрез Теб достойно въздаваме благодарност във вечни векове!

Клирът произнесъл “амин” и детето веднага, като събудено от сън, станало живо и здраво. Всички, които видели, изпаднали в ужас и в крайно удивление. В дома на Анастасий настъпила неописуема радост и хората с една уста прославяли Единия Истинен Бог Иисус Христос. Повярвал в Него Анастасий с целия си дом и всички, които видели и чули за станалото, и се покръстили. Не минало много време и Господ Иисус Христос извършил и друго подобно чудо чрез Своя угодник Иулиан за прослава на Своего пресвято име. Веднъж светецът излязъл заедно с клира в околностите на града, за да помага за спасението на погиващите човешки души и видял как носят за погребение на езическото гробище един младеж, едничък син на някой си велможа на име Иовиниан. След покойника вървяло голямо множество. Светият епископ се приближил и казал на носачите да спрат. Дал знак на хората да замълчат и с висок глас се обърнал към бащата на починалия:

- Иовиниане, Христос, Когото изповядвам, като станал заради хората човек, възкресявал мъртви, изгонвал бесове и вършел всичко, каквото желаел, докато живеел с хората, за да покаже силата на Своего Божество. Ако оставиш идолите и повярваш в Него с цялото си сърце, ако обещаеш да се очистиш със свето кръщение и ти ще се зарадваш за спасението си и за възкресението на твоя син!

Тогава Иовиниан и всички с него паднали пред нозете на светеца и започнали да го молят да се смили и възкреси умрелия. Иовиниан му казал със сълзи на очи:

- Иулиане, велики Божий служителю, ако възкресиш едничкия ми син, който ми беше утеха и радост в живота, не

само аз ще повярвам в Христа, Истинния Бог, но и всички тук ще оставят боговете и ще приемат усърдно вярата, която проповядваш!

Изпълнен с чудотворна благодат, Божият светител преклонил колена, отправил поглед към небето, въздигнал ръце и пред всички се обърнал към Бога със следната молитва:

- Владико, всемогъщи Иисусе Христе, вездесъщи, Който благоволи да станеш човек заради нашето спасение и живя с хората, и чрез знамението на Твоя кръст прогони смъртта от човешкия род, заповядай да възкръсне този младеж, за да се утвърди вярата на почитащите Те чрез проявлението на Твоята велика сила, а сърцата на невярващите да се покорят пред Теб, Единородния Син на Живия Бог, Когото ние изповядваме с Отца и Светия Дух, Чието царство е во веки веков!

Присъстващите казали “амин” и веднага мъртвият станал от одъра, на който бил положен. Всички се ужасили от това ново чудо. Възкръсналият издигнал високо глас:

- Наистина, велик е християнският Бог, Когото проповядва Неговият раб Иулиан!

А на баща си казал:

- Досега ние се заблуждавахме и не познавахме истинския Бог, защото боговете, които почитаме, са бесове: видях ги в ада в страшни мъки, без да имат покой.

Тогава всички издигнали глас в славословие на Христа, истинския Бог. Повярвали в Него и по съвета на светия епископ били кръстени заедно с Иовиниан и сина му. Тъй добрият пастир придобил заблудените овце и си тръгнал, съпроводен от народа, който искал да се наслади на боговдъхновеното му слово и да види чудесата му.

Когато свети Иулиан наближил едно селище, наречено Проилиак, денят вече бил превалил. В късната вечер те влезли в него с намерение да си починат. По това време умрял малкият син на господаря на селището. Светецът чул риданията от дома му и се запътил натам, като си спомнил казаното от Еклисиаст: по-добре е да отиваш в къща, дето плачат за умрял, нежели да отиваш в къща, дето се пирува. Настанили го да ношува в отделна стая, но той заповядал да му донесат мъртвото дете и като се затворил с него, потънал в молитва до изгрев слънце. По молитвите му детето възкръснало и било предадено живо и здраво на родителите си, чийто плач се превърнал в радост. С настъпването на деня слухът за чудото обиколил къщите и хората се събрали да видят възкресителя и възкръсналия. Щом излязъл чудотворецът, мнозина донесли при него болните си, а той като се молел за всички и благославял всички, ги изцелявал. Цялото село, начело със своя господар, приело светата вяра в Христа и се просветило с кръщение. Родителите обещали да посветят на Бога възкръсналото момче и да дадат селото, което то трябвало да наследи, дарение на църквата, така че, когато порасне, да стане църковнослужител, а селото да бъде част от църковното имущество. Светецът продължил пътя си и когато наближил едно селище, наречено Руилиак, близо до река Лида, го пресрещнали пратеници от господаря на селото с молба да отиде по-бързо при тях, тъй като единствената му дъщеря, която била бесновата, се мъчела много от нечист дух и това било голяма скръб за родителите и близките. Без да се бави, Христовият светител отишъл при тях. Изгонил беса от девойката и обърнал към Христовата вяра родителите. Унищожил идолите, които се намирали там, и направил църква. Останал дотогава, докато цялото село и околностите му не приели свето кръщение. Оттам отишъл в Артин, където имало голямо идолско капище с прочутия идол на скверния езически бог Юпитер: в идола живеел бяс, който примамвал

заблудените люде с разни внушения. Жителите му усърдно служели на бесовете. Като чули, че идва християнски епископ, се събрали много хора и не искали да го приемат, понеже се бояли да не би да събори и техния идол, както направил по другите места. Когато Божият човек пристигнал, започнали да крещат яростно: едни подстрекавали да го убият, тъй като съсипвал древните народни обичаи, други издигали глас да бъде изгорен като влъхва, мошеник и враг на боговете. И макар че били много ожесточени, не могли да му причинят никакво зло, тъй като го пазела ръката на Всевишния. Под бронята и с оръжието на невидима Божествена сила като храбър воин той минал смело през развълнуваната тълпа, влязъл в идолското капище и като призовал всесилното Христово име, заповядал на идола да падне, а на беса да излезе от него. И тутакси идолът паднал и се разсипал на прах по земята, а бесът изпълзъл под формата на грамадна и страшна змия, от чиято паст излизал огън. Тя се устремила към тях, които служели, понеже в капището бил влязъл многоброен невярващ народ. Змията свирепе се нахвърлила и започнала да хапе и убива хората. А те, като нямало къде да избягат от яростта и отровата ѝ, взели да призовават на помощ свети Иулиан, молейки го да ги избави. Божият служител протегнал ръка към змията и с кръстния знак, като с железен прът, взел да я бие и да я гони. Заповядал на беса да не напада повече хората и да отиде в бездната на погибелта. Змията побягнала от капището и станала невидима. Като разбрал заблудата си, народът извикал към свети Иулиан:

- Рабе на истинския Бог, спаси нас, погиналите!

Светителят ги наставил и обърнал всички към Христа, защото те проявили усърдие към вярата, покръстили се, разрушили капището и на мястото му по волята на светеца направили църква за слава на Христа Бога. Навсякъде, където имало идоли, ги унищожили. Настъпила голяма радост поради

избавлението от идолската измама. Тъй усърдният пастир обиколил своето паство и извел словесните овце на духовната нива, като ги изтръгнал от вълчата паст. На някои места останала малка част погинали, които не отхвърлили предишната заблуда. Княз Дефенсър, като слушал как Божият служител просветил кеноманийската страна, вършейки много чудеса чрез благодатта Христова, се радвал много и славел Бога. Той сам отишъл при светителя и след като радушно го приветствал, го помолил да отиде и при него. Князът имал прекрасен дом и голямо имение. Пожелал да покани светителя на духовен празник по случай победата над изкорененото идолослужение и да присъства на празничната трапеза - да се възрадват всички за слава Божия и да благодарят на Господа за човеколюбивата Му милост. Угодникът, който навред се грижел за спасението на човешките души, приел молбата на княза и потеглил. По пътя видели едно момче, което се търкаляло по земята. Грамаден смок се бил увил около него и стягал краката му като с въже. Всички се уплашили, като го видели. А светецът се приближил и се помолил Богу:

- Господи Иисусе Христе, Ти избави с Твоя кръст човешкия род, който изгуби рая, съблазнен от змията, избави и това Твое създание от смока, който го е стегнал, за да разберат хората тук, че Ти си Спасител на всички, които се уповават на Теб!

Смокът веднага се скъсал на две и умрял, момчето се освободило от него невинно и всички прославили Бога. Когато се приближавали към града, в който отивали, излязъл да ги посрещне много народ. Имало и двама бесновати, които призовавали светеца за помощ. С Христовото име светителят веднага изгонил нечистия дух. Изцелените и всички, които се намирили там, повярвали в Христа. Божият светител бил приет с много почести и любов в града и в дома на княза. Настанал голям празник не само за тялото, но и за духа: защото всички говорили за славата и силата Христови и за гибелта на

бесовете, победени и посрамени в идолите. В края на празника, станал за Божия слава, князът показал на епископа всичките си съкровища и го молел да вземе, каквото пожелае, но светецът не поискал нищо, понеже за него най-драгоценното съкровище били не златото и среброто, а спасението на човешките души. Божият светител останал там още известно време и с боговдъхновените си слова поучавал княза, целия му дом и града. Кръстил ония, които били останали некръстени, и след като ги утвърдил във вярата, потеглил за града, където живеел. На влизане в него го видели затворници от тъмницата, която се намирала до градските порти и започнали да викат с висок глас да ги избави от оковите. По своето милосърдие чадолюбивият отец ги съжалил и вместо да си отиде вкъщи, се запътил към съдиите, на които било поверено управлението на града. Взел да ги моли по случай завръщането му да пуснат затворниците на свобода. Но те проявили коравосърдечие и не уважили молбите на епископа. Той си тръгнал опечален. Светецът влязъл най-напред в църквата и направил благодарствен молебен пред Бога, Който му помогнал да изведе на спасителния път толкова много души. После си отишъл вкъщи, където вече била сложена трапезата, но не пожелал да вкуси нищо, опечален от участието на затворниците. А Господ, Който изпълнява волята на тия, които Му се боят, изпратил Своя ангел да отвори вратата на тъмницата, да счупи оковите и да пусне затворниците на свобода. Щом излезли от там, те тръгнали през града към архиерейския дом и нито някой ги спрял, нито им казали нещо, понеже всички видели, че не човешка ръка, а Божията сила ги освободила от оковите и пустила от тъмницата. Светителят, като видял да идат, се изпълнил с радост, поканил ги на трапезата и като ги наситил духовно и телесно, ги изпратил по домовете им.

Свети епископ Иулиан останал на престола дълго и

управлявал новопросветената църква, хранейки събраното стадо от словесни овце. В апостолски трудове за Христовото благовестие, вече достопочтен старец, като изтребил напълно идолослужението и бесовското поклонение в кеноманийската страна, той се приближавал към кончината си. Няколко дни преди смъртта си светителят напуснал града и отишъл в едно село, което принадлежало на църквата. Тук легнал болен. В града разбрали за болестта му и се събрали при него клирици, благочестиви миряни и всички, които го обичали горещо. Той ги наставил, завещал след смъртта му да го замести презвитерът Туриевий, с когото заедно се трудили за спасението на човешките души. След като си взел последно сбогом и ги благословил, предал в Божиите ръце своята свята душа. Князът не присъствал на кончината на светеца - по това време не бил в града, забавил се в едно свое отдалечено селище. Но и той научил за нея по следния начин: в деня, когато се преставил свети Иулиан, князът обядвал в дома си с приятели. Изведнъж се отворили духовните му очи и той го видял да влиза, облечен в светителски одежди, с трима дякони, които носели светилници, благословил го, дяконите поставили светилниците на масата и всички изведнъж изчезнали. Князът се обърнал към присъстващите:

- Виждате ли славата, която виждам аз?

Отвърнали му, че нищо не виждат. Тогава князът им пояснил:

- Не видяхте ли нашия отец Иулиан, който ни стори толкова добрини и направи толкова чудеса? Ей сега със светло и радостно лице той влезе тук заедно с трима дякони и три светилника, благослови ни и като остави светилниците, си отиде. Мисля, че вече се е преставил, защото чухме, че е болен.

След тези думи той станал и незабавно потеглил за града, а

после и за селото, където се преставил светецът. Намерил го починал в Господа и горко плакал. Народът също проливал сълзи за своя отец и пастир. Положили на колесница честните му мощи и потеглили за града. Когато стигнали до река Сарта, която течала край града и била твърде дълбока, трябвало да я преминат на сал. Вместо това конете с колесницата и тялото на светеца се устремили право към нея и направлявани от невидима ръка, минали през дълбоката река, като по мост, без да си измокрят и коленете. Излезли на другия бряг, а всички се удивлявали и ужасявали от славното чудо: свети Иулиан, дивният чудотворец, не само приживе, но и след смъртта си чудотворял. Когато внасяли тържествено тялото му в града, хората се устремили да го посрещнат, а една жена миела малкото си дете в меден леген, под който горял слаб огън, за да е топла водата. Видяла тялото на светията, множеството народ със свещи и кадилници, заслушала се в песнопенията и забравила за детето. Оставила го и излязла да гледа тържественото изпращане на честното тяло на Божия угодник. Стояла така и гледала, докато процесията не отминала. После, като се сетила за детето, побързала да влезе вътре и видяла, че огънят се бил разгорял силно и водата в легена вряла. Тя закрещяла от ужас. Бързо свалила легена от огъня и изляла водата. Детето обаче било живо и здраво, невредимо от врящата вода. Това чудо видели мнозина, които се намирали там, и разбрали, че молитвите на светия угодник запазили детето. Христовият светител Иулиан бил погребан в построената от него църква на мястото, където по-рано бил княжеският дом, подарен на светеца. При гроба му ставали много чудеса. Изцелявали се всякакви болести по молитвите на светеца с благодатта на нашия Господ Иисус Христос, на Когото с Отца и Светия Дух подобава чест и слава во веки веков. Амин.

ЧЕТИ-МИНУТЕ

{{_LINK1_}}